

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 гп 9/2021
27.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Татјана Матковић Стефановић, у поступку ради заштите права на суђење у разумном року предлагача Привредно друштво АА доо из ..., чији је пуномоћник Марко Вукша, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Привредног апелационог суда Р4 п 10/2021 од 22.07.2021. године, донео је дана 27.09.2021. године,

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача као неоснована и потврђује решење Привредног апелационог суда Р4 п 10/2021 од 22.07.2021. године.

Образложење

Решењем Привредног апелационог суда Р4 п 10/2021 од 22.07.2021. године, одбијен је приговор предлагача од 26.04.2021. године, ради убрзања поступка у предмету Привредног апелационог суда Пж 700/2020 као неоснован.

Против наведеног решења предлагач је благовремено уложио жалбу, са предлогом да се исто решење преиначи тако што ће се усвојити приговор предлагача и предлагачу накнадити трошкови поступка.

Испитујући побијано решење на основу члана 16. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/2015) одлучено је да жалба није основана.

О жалби је одлучивао судија одређен годишњим распоредом у смислу члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Поступајући по приговору предлагача Привредни апелациони суд је утврдио да је предмет Пж 700/20 примљен у Привредни апелациони суд 10.02.2020. године ради доношења одлуке по жалби тужене изјављене против пресуде Привредног суда у Београду П 1102/2019 од 09.12.2019. године; да је тужба у овој правној ствари поднета 30.09.2016. године, а по пријему у Привредни апелациони суд предмет није означен као хитан, нити је старији од 5 или 10 година, при чему по редоследу пријема предмета исти још није стигао на ред са одлучивањем. С обзиром на утврђено чињенично стање, Привредни апелациони суд је закључио да у предмету Пж 700/2020 нема елемената неделотворности поступања, а имајући у виду критеријуме у складу са чланом 4.

Закона о заштити права на суђење у разумном року Привредни апелациони суд налази да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/2006) свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљени суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега. Сходно томе предлагач је имао Уставом зајемчено право да се о његовом захтеву реши.

Према одредби члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, а затим поштовање редоследа решавања предмета и законских рокова за заказивање рочишта и главног претреса и изразу одлука.

Ценећи наводе жалбе предлагача, Врховни касациони суд налази да је правилна одлука Привредног апелационог суда и да предлагачу у конкретном случају није повређено право на суђење у разумном року. Иницијални акт у овој правној ствари поднет је 30.09.2016. године и прва пресуда у предмету П 583/2017 донета је 08.05.2017. године. Након тога је иста укинута решењем Привредног апелационог суда од 07.02.2019. године и предмет враћен на првостепени поступак. У поновном поступку првостепена пресуда донета је 09.12.2019. године и предмет достављен Привредном апелационом суду 10.02.2020. године на поступак по жалби у коме није донета одлука до подношења приговора. Чињеница да другостепени суд није донео одлуку по жалби у року предвиђеном чланом 383. Закона о парничном поступку који је по својој природи инструктивни рок, не доводи по аутоматизму и до повреде права на суђење у разумном року, при чему укупна дужина поступка у коме је већ једанпут одлучено о тужбеном захтеву и о жалби предлагача и предмет враћен на поновни поступак, не указује на неделотворно поступање суда како правилно закључује Привредни апелациони суд. Према Судском пословнику предмети се решавају по редоследу пријема тако да се првенствено узимају у рад предмети који се по закону сматрају нарочито хитним или хитним, а затим предмети у којима се због околности случајева захтева хитно поступање, као што су предмети који се решавају по Програму за решавање старих предмета. Сходно томе, правилан је закључак Привредног апелационог суда да на страни суда нема пропуста који су допринели трајању поступка. Чињеница да предмет још није решен је последица и обавезе поступања по Судском пословнику по коме се предмети решавају по редоследу пријема, а предлагач је имао могућност да тражи ако су испуњени објективни разлози прекоредно решавање наведеног предмета, што из стања у списима не произлази.

На основу горе наведеног, одлучено је као у изреци решења, применом одредбе члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

С у д и ј а
Татјана Матковић Стефановић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић